

Publicerad 2010-07-21 13:12 av Ingmar Hård

om skrivsvårigheter

kent

Kent hette han och han var min elev. "Svagaste man haft", sa många om honom.

"Borde gå i hjälpklass".

Men skriva kunde han. Rader, rader av tecken kom ur hans penna. Och stolt var pojken, när han visade mig sin dikt.

"Se vad jag skrivit om våren, magistern!"

Jag läste men fann bara krumeluriska tecken. Fastän text det uppenbarligen var. Det syntes i pojkens ansikte.

Med rödpenna borde jag x-at över alltsammans och argt noterat "oläsligt!" "kan du inte skriva pojk!"

Lämnat platsen i mummel "de duger ju inte till nå't numera!"

Men ansiktet. Det lilla ansiktet, något fräknigt med runda glasögon hängande på nästippen. Ansiktet, ögonen, som såg på mig, de hade berättat nå't annat.

Så jag sa: "Jag skall läsa hemma ikväll. Ordentligt. Imorgon får du dikten tillbaka".

Och läste gjorde jag. I flera timmar. Några tecken var ändå tydliga bokstäver och till sist stod som i eldskrift dechiffrerat en jublande dikt. Jag häpnade. Pojken kunde verkligen skriva.

En dikt om vår, om blommor och fågelsång. Om vatten och bad om vågor.

Jag minns att den slutade

"jag älskar sommaren".

Och pojken blev berömd, för rektorn läste hans ord på skolavslutningen.

Så skriva kunde han tydligen.

Han var bara en dyslektiker. Bortglömd, förkastad i alla år.

Skäms! Skola, skäms!

Nu är han kanske författare.

I varje fall är jag som han.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ingmar Hård med Poeter.se id #27267 innehar upphovsrätten